siges det nok — og jeg beklager, at det siges af de ærede Medlemmer for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (Tutein) og 2den Valgkreds (J. K. Larsen) — at det mest er Tjenestefolk, hvem dette gjælder. Nei, mine Herrer, det er vistnok lige saa meget i de høiere Kredse, at den Slags Ting hører hjemme, men det skjules. Derfor faae vi den Masse af Pedersen, Hansen, Jensen, men de store og fine Navne blive glemte, for de faae andre Navne end deres Faders. Jeg mener ogsaa, at man skylder dette Barn, som er kommet saaledes til Verden, at det kommer til at arve sin Fader; er han fattig, gjør det ikke stort, men er han rig, har Barnet netop Krav paa at arve ham. Saa klager det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds (Bajer) over, at det er Uret mod den gifte Kvinde, ja hun maa saamænd finde sig i det, naar hun har en slet Mand, der er ikke Noget for ham at klage over, og for Resten har jo det ærede Medlem hjulpet paa det ved at skaffe os Loven af 7de Mai 1880, den maa jo hjælpe hende i saadanne Tilfælde. Jeg kan ikke se rettere, end at der er noget Uberettiget i, hvad det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (H. Jensen) udtalte. Anser han det da for saa let, saa simpelt for en Kvinde at forføre en Mand? (Afbrydelse). Ja det er beklageligt, hvis de Herrer ikke kan modstaa. Jeg tror, at Mændene ere saa stærke, at de nok kan modstaa Fristelserne. Jeg gad nok vide, om en Kvinde vilde forføre en Mand i den Tanke, at hendes Barn saa kunde blive en rig Mand eller en rig Kvinde. Nei saamænd, vilde hun ei; men jeg mener, at naar Barnet er kommet frem, at man skylder dette Barn, at han eller hun skal have Faderens Navn at vide, at Faderen har Forpligtelse til at forsørge, det enten det er ægte eller uægte født, og at der tilkommer det uægte Barn Arveret i Lighed med det ægte Barn. Der staar i § 1, at Bidrag til Barnets nødtørftige Underholdning kan udstrække sig, til Barnet har opnaaet attenaars Alder, forsaavidt der oplyses, at Barnet, efter at have fyldt 14 Aar, fremdeles er trængende til Hjælp. Bidragets Størrelse og Varighed fastsættes af Øvrigheden. Der mener jeg, at man kunde sætte 18 Aar alene; jeg tror nemlig, at det er Uret, at Bidrag ikke altid skulle ydes længere, end til Barnet er kommet til fjortenaars Alderen. Det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (N. Andersen) sagde, at de saa kunde forsørge sig selv, og at Nogle endogsaa kunde det tidligere, men saa maa han have tænkt paa Smaakaarsfolk ude paa Landet, der skulle vedblive at være Bønder i alle deres Dage, og som ikke faae Leilighed til at lære noget Andet. Men hvis f. Ex. en saadan Dreng skal i Haandværkslære eller Sligt, saa tror jeg ikke man kan sige, at han, naar han er 14 Aar, kan ernære sig selv. Man kunde jo ogsaa nok tænke sig, at et uægte Barn havde Evne til at læse videre, saa at han maaske kunde blive Embedsmand eller Lignende, og hvis man ophørte at understøtte et saadant Barn i fjortenaars Alderen, forhindrer man det jo i at komme til at indtage den Stilling i Verden, som vilde tilkomme det. Jeg skal tillade mig at henstille lige overfor det eventuelle Udvalg, om vi ikke af humane og Samfunds-Hensyn skylde at lade Barnet faae at vide, hvad Faderen hedder. Der er en Ting, som man gaar forbi, om jeg saa maa sige, lige som Katten om den varme Grød, og det er Fødselsstiftelsen. Hvad er det for en Indretning? Mon det er der, at Smaakaarsfolks Børn blive fødte? Hvorfor skal man ikke have at vide, hvem der er Barnefaderen? Og hvor blive Børnene i det Hele taget af? Skulde der været Noget om, at det er dem, der fylde vore Fængsler? Jeg tror ikke, at det er en Tanke man skal skyde helt bort fra sig, selvom det er bedre Folk, der sende deres Børn derhen. Det er en Kjendsgjerning, at en ung Mand, som hører til de Bedrestillede, det er ikke fordi han var Godseier, at jeg nævner det, men det var han, sendte sit uægte Barn til Fødselsstiftelsen; man vidste ikke der, hvem det var Moderen, og heller ikke, hvem der var Faderen, og man vidste heller ikke Noget om, hvor Barnet senere blev af. De bleve nu gifte nogle Aar efter, og Skjæbnen vilde, at de ikke fik flere Børn sammen. Nu begyndte de paa deres gamle Dage at indse, hvor stor Synd de havde gjort mod Barnet, og de begyndte at søge og søge, men de fik aldrig at vide, hvor det var henne. Senere fik de imidlertid et andet Barn fra Fødselsstiftelsen, og det fik Arven. Jeg skal ikke nævne Navnet, men ønsker Nogen, som tvivler, at faae det at vide, saa skal de og-